

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ένα βράδυ, έξακολούθησε να διαγείται η 'Αλοΐζα στο Γαβουήλ, βρισκόμαστε σ' αυτή έδω την κάμαρα, ο έξοχώτατος πατέρας σας, ο σύζυγός μου Περρό κ' εγώ, γιατί ο κόμης ντε Μοντγκομερϋ μ' είχε σάν φίλους του κ' όχι σάν υπηρετές του. 'Ο πατέρας σας, συλλογισμένος και με τ' κεφάλι του χωμένο μέσα σ'α χέρια του, καθότανε μπροστά στο τζέα. Συνήθιζε νά περνάη τ'α βράδια του κοντά στην 'Αρτέμιδα του Πουατιέ, μα τις ημέρες εκείνες δέν τόν δεχόταν, παραγγέλνοντάς του πώς είνε άρρωστος. Αυτό συλλογιζόταν χωρίς άλλο, καθυμένος κοντά στη φωτιά, ενώ ο σύζυγός μου διάφρωνε τ'α λουριά κ'άκουε θόρυβους κ' εγώ έπιεκα.

— Ήταν η 7η 'Ιανουαρίου 1539, μα βοαδευά παγωμένη και βροχερή, η έπομένη τών Θεοφανείων. Θυμηθήτε αυτή τή μοιραία χρονολογία, έξοχώτατε.

— 'Ο Γαβουήλ τής έκανε ένα νόημα, πώς δέν του ξεφευγε ούτε λέξις, κ' η 'Αλοΐζα έξακολούθησε :

— Έξαινα, ένας υπηρετής ανάγγειλε τήν επίσκεψη του κυρίου ντε Λανζάι, του κυρίου ντε Μπουτιέρ και του κόμητος ντε Σανσέρ, τριών εγγόνων τής Αϊλής, φίλων του πατέρα σας, μα άκόμα περισσότερο φίλων τής είνουσιμένης του βασιλέως κ. ντε 'Ετ'άιτ. 'Ησαν κ' οι τρεις τους τυλιγμένοι σέ μαύρους μεγάλους μανδύες και μολοντά υπήρξαν μέσα γελώντας, μού φάνηκε πώς έφεραν μαζί τους τή δυστυχία κ' άλλωμονο! τ' ένστικτό μου δέν με άπάτησε καθόλου.

— 'Ο κόμης ντε Μοντγκομερϋ, βλέποντάς τους, σπρώθηκε και πήγε να τούς υποδεχτή, με τή συνθηματική του ένγκαριδιότητα.

— Καλώς ώρίσατε, φίλοι μου, τους ειπε, σφιγγοντάς τους τ'α χέρια. Ποιά καλή μοίρα λοιπόν σ'ας έφερε στην κατοικία μου ;

— Ένα τραυλό σποίχημα, άπάντησε ο κ. ντε Μπουτιέρ. 'Η παρουσία σας μάλιστα έδω, αγαπητέ μου κόμη, με κάνει να κερδίσω τ'ο δικό μου...

— Εγώ, ειπε ο κ. ντε Λανζάι, έκέρδισα καλώς τ'ο δικό μου.

— Κ' εγώ, έπρόσθεσε ο κόμης ντε Σανσέρ, θα κερδίσω τ'ο δικό μου. Θα δητε...

— Και τί σποίχηματίζατε λοιπόν, κύριοι ; ρώτησε ο πατέρας σας.

— Έν πρώτοις, του άπάντησε ο Μπουτιέρ, ο Λανζάι ειχε σποίχηματίσει με τόν 'Ενγκιέν, ότι ο διάδοχος δέν θα βρισκόταν άπόψε σ'ο άνάκτορο του Λούβρου. Έοχόμαστε αυτή τή στιγμή άπ' τ'ο παλάτι και είδαμε, ότι πραγματικά ο διάδοχος δέν βρισκόταν εκεί. 'Ετσι ο Λανζάι κέρδισε.

— Όσο για τόν Μπουτιέρ, συνέχισε ο κόμης ντε Σανσέρ, αυτός ειχε σποίχηματίσει με τόν βαρόνο ντε Μοντεζάν, ότι θα βρισκόμαστε άπόψε σ'ο σπίτι σας, αγαπητέ μου κόμη, και καθώς βλέπετε, κέρδισε τ'ο σποίχημά του.

— Και σ'ν έχεις κερδίσει, Σανσέρ, ειπε με τή σειρά του ο ντε Λανζάι. Σου έγινώμα. Γιατί κατά βάθος τ'α τρία σποίχηματα δέν εινε παρά ένα κ' άρου κερδίσαμε έμεις θα κερδίσης και σ'ι.

Και γυρίζοντας πρως τόν πατέρα σας, έπρόσθεσε :

— 'Ο Σανσέρ, κύριε ντε Μοντγκομερϋ, σποίχημάτισε ένατ'ο πιστόλες με τόν ντ' 'Οασέν, ότι η 'Αρτεμης του Πουατιέ θα ήταν άρρωστη άπόψε.

— Ακούγοντας αυτά τ'α λόγια, ο πατέρας σας γλόμισε τρομερά. 'Ωστόσο, ειπε με φωνή ηχημένη :

— Κερδίσατε πράγματι, κύριε ντε Σανσέρ, γιατί η 'Αρτεμης με είδοποίησε, ότι δέν θα μπορούσε να δεχτή κανέναν άπό-

ψε, γιατί άδιαθέτησε 'Εξαινα.

— Μπράβο! φώναξε ο κόμης ντε Σανσέρ. Τ' ακούσατε, κύριοι ; Σ'ας παρακαλώ, να τ'ο ξαναπείτε σ'ο ντ' 'Οασέν, για να μου δώση τις ένατ'ο πιστόλες τ'ο σποίχηματός.

Και όλοι άρχισαν να γελούν σάν τρελλοί. Μονάχα ο πατέρας σας έμνε σοβαρός.

— Και τώρα, καλοί μου φίλοι, ειπε ο κόμης ντε Μοντγκομερϋ με τόνο κάπως περ'ο, θα εύαρεστηθήτε να μου έξηγηήσετε αυτό τ'ο άίνημα ;

— Με όλη μας τήν καρδιά! άπάντησε ο κύριος ντε Μπουτιέρ. Μα άπομακρινάτε πρώτα τους καλούς αυτούς ανθρώπους.

'Αμέσως ο σύζυγός μου κ' εγώ διεθυνθήκαμε πρως τήν πόρτα, μα ο πατέρας σας μ'ς έκανε νόημα να μείνουμε.

— Εινε άρρωστος φίλοι, ειπε στους νέους εγγενείς. Έξ άλλου, για ποιό λόγο να μ'ην άκούσουν τί θα μου π'ητε, έφόσον δέν υπάρχει τίποτε πού να μ' έκανε νά κωκινίσω ;

— Έτσι! ειπε ο κύριος ντε Λανζάι. Είμαι μάλιστα βέβαιος πώς θα ξεέρον τ'ο μυστικό πού θα σ'ας π'ητε, γιατί τ'ο ξέρετε πια όλο τ'ο Παρίσι και ότως συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις, μονάχα έσείς δέν τ'ο ξέρετε.

— Μα μιλήσατε λοιπόν! φώναξε ο πατέρας σας.

— Αγαπητέ μου κόμη, του άπάντησε ο κ. ντε Λανζάι, θα μιλήσουμε, γιατί λυπόμαστε ειλικρινά, βλέποντας έναν μεγάλ'ο ήλιο εύπατρίδη, σάν κ' έσ'ας, να τόν άπατούν τόσο πρόσοχη. Μα θα μιλήσουμε, ύπ'ο τόν όρο, ότι θα δεχθήτε τήν άποκάλυψη μας φιλοσοφικά, δηλαδή γελώντας.

— Θα τ'ο ίδουμε αυτό, άπάντησε ψυχρά ο πατέρας σας. Και τώρα σ'ας άκούω...

— Αγαπητέ μας κόμη, ειπε τότε ο κ. ντε Μπουτιέρ, ο νεώτερος άπ' τους τρεις, ο διάδοχος του θρόνου 'Ερρίκος, εινε έρωτευμένος τρελλά με τήν 'Αρτέμιδα του Πουατιέ. Γ'ν αυτό λοιπόν τ'ο λόγο δέν βρισκεται άπόψε σ'ο Λούβρο, γ'ν αυτό η 'Αρτεμης σ'ας παραγγείλε πώς εινε άρρωστη, γ'ν αυτό έσείς βρισκόσαστε σ'ο σπίτι σας και γ'ν αυτό έμεις κερδίσουμε τ'ο σποίχημά μας. Ζήτω η γαριά !

— Όθλω άποδείξεις αυτόν πού μου ειπατε, ειπε ψυχρά ο πατέρας σας.

— Αποδείξεις! άπάντησε ο κ. ντε Λανζάι. Μπορείτε να τις ζητήσετε μόνος σας. Τ'ο σπίτι τής 'Αρτέμιδος άπέχει δυό βήματα άπό τ'ο δικό σας.

— Έχετε όλορη! ειπε ο κόμης. Εύχαριστώ...

Και σπρώθηκε. Οι τρεις φίλοι σπρώθηκαν κ' αυτοί προμαγμένοι άπ' τήν έντίταση πού ειχαν κάνει τ'α λόγια τους σ'όν πατέρα σας.

— Α, κόμη, ειπε ο Σανσέρ, δέν πιστεύω να πάτε να κάνετε κομμα άνοησία...

— Μείνατε ήσυχοι! τους άπάντησε ο κόμης.

Και τούς συνώδεσε, τούς έστρωξε μάλλον πρως τήν πόρτα. Έπειτα, ξεαναγυρίζοντας μέσα, ειπε σ'όν σύζυγό μου :

— Περρό, τόν μανδύα μου και τ'ο ξιφος μου...

'Ο Περρό του τ'α έφερε άμέσως.

— Είν' αλήθεια πώς τ'ο ξέρατε κ' έσείς αυτό πού μου ειπαν πρ'ο όλίγου οι κύριοι ; ρώτησε ο πατέρας σας, καθώς ζωνόταν τ'ο ξιφος του.

— Μάλιστα, έξοχώτατε, άπάντησε ο Περρό, χαμηλώνοντας τ'α μάτια του.

— Και γιατί δέν με είδοποίησ'ες Περρό ;

— Έξοχώτατε, τραύλισε ο σύζυγός μου.

— Έχεις όλορη, ειπε ο κόμης. Έ-

'Εργίνος ό Β'.

(Πίναξ εύρισκόμενος σ'ο Μουσείον του Λούβρου).

